

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτοντοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θά εἰσέλθῃ
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ σ' τὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

Δεκατρεῖς τοῦ Σεπτεμβρίου,
ἐορτὴ τοῦ Κορηλίου.

Χίλια δεκάκοντα ὀγδοῶντα ἕξ,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνο καὶ θά μᾶς τρέξῃ.

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ σ' τὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὕτως θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιά δεκάρα

Τριάντα τέσσερα σὺν ἑκατόν
καὶ νέονδνυμα εἰς τὸν στρατόν.

Καὶ ἄλλα κόμματα
μὲ νέα χρώματα.

Ἄν κι' ἡ γνωστὴ ἐφημερίς Καμπούρογλου τοῦ Γιάννη
δὲν θέλῃ ἄλλα κόμματα ἐκτὸς τοῦ Δεληγιάννη,
ἐν τούτοις, ἂν πιστεύσωμεν εἰς τόσας διαδόσεις
καὶ ἄλλαι σχηματίζονται μεγάλαι ἀποχωρώσεις
κι' ἐκ τοῦ προχείρου κόμματα σπουδαῖα συγκροτοῦνται,
ὥς κομματάρχει δὲ πολλοὶ αὐτοχειροτονοῦνται.

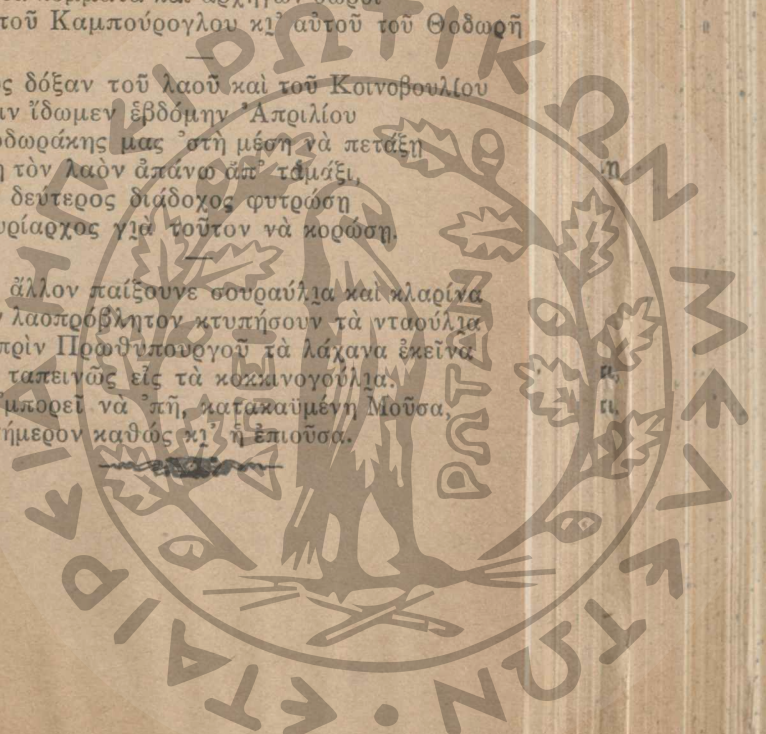
Τὸ ἓνα ἓνας ἀρχηγὸς μονάχα διευθύνει,
τὸ ἄλλο δὲ, τὸ ἄλλο τρεῖς, τὸ ἄλλο πῶς πολλοὶ
κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὁ καθεὶς σωτήριον τὸ κρίνει,
γιατὶ δὲν κάνει τίποτα μὴ μόνῃ κεφαλῇ.
Κι' οἱ περισσότεροι γελοῦν καὶ σκάζουν οἱ ὀλίγοι
καὶ τῶν κομμάτων ἡ πληθὺς τὸν Θεωδωρὰ πνίγει.

Καὶ εἶναι τόσοι ἀρχηγοὶ χωρὶς κανένα κόμμα
καὶ εἶναι τόσα κόμματα χωρὶς μὴ κεφαλὴ
καὶ ποῖος τὸ ξέρει τάχατε τί θά γενῇ ἀκόμα
καὶ τί καυγάδες θά ᾄδωμεν κι' ἐφέτος σ' τὴν βουλή.
Μὲς σ' τὸ καινούριο πατιοντί, μὲς σ' τὸ καινούριο γλέντι
δὲν θά γνωρίζῃ, βρὲ παιδιὰ, ὁ δοῦλος τὸν ἀφέντη.

Πῶ! πῶ! τί νέα κόμματα!.. τί ἀρχηγοὶ βαρβατοὶ!..
τί ξεβαμμένα χρώματα καὶ τί μπογιατὶς θά 'δοῦμε!..
χαρὰ σ' ἐμᾶς ποῦ θά ᾄδωμεν νὰ λέμε πάλι καὶ,
χαρὰ σ' ἐμᾶς ποῦ θά ᾄδωμεν κι' αὐτὰ νὰ τοὺς ἀκοῦμε.
Πῶ! πῶ! τί νέα κόμματα καὶ ἀρχηγῶν σωροὶ
σ' τὸ παῖσμα τοῦ Καμπούρογλου κι' αὐτοῦ τοῦ Θεωδωρῆ

Κι' ἴσως πρὸς δόξαν τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Κοινοβουλίου
καὶ νῆαν πάλιν ἴδωμεν ἑβδομὴν Ἀπριλίου
κι' ἀντὶ τοῦ Θεωδωρῆ καὶ ἐπὶ τῇ μέσῃ γὰ πετάξῃ
καὶ ἡλεκτρίσῃ τὸν λαὸν ἀπάνω ἀπ' τὰ μᾶξι,
ἴσως κανένας δευτέρως διάδοχος φυτρώσῃ
καὶ ἴσως ὁ κυρίαρχος γιὰ τοῦτον νὰ κορώσῃ.

Καὶ ἴσως γι' ἄλλον παίξουνε σουραύλια καὶ κλαρίνα
καὶ γι' ἄλλον λαοπρόβλητον κτυπήσουν τὰ νταούλια
κι' ἴσως τοῦ πρὶν Προβυπουροῦ τὰ λάχανα ἐκεῖνα
ὑποχωρήσουν ταπεινῶς εἰς τὰ κακανογούλια.
Κανένας δὲν ἔχει νὰ πῇ, κατακαυμένη Μοῦσα,
τί τέχεται ἡ σήμερον καθὼς κι' ἡ ἐπιούσα.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

— «Η χλαίνας ήσαν είκοσι χιλιάδες πεντακόσας και ή σκελέαις του στρατού περίπου άλλαις τόσαις, ήσαν κι' εσώβρακα πολλά κι' άμπέχονες και ξίφη, που έφθαναν να όπλισθουν στον του μεγάλου στίφη, διάφορα πιλίκια και στερεά κι' εύρεά και καραβάναις μπόλικαις και άφθονος έρεά και όπλα κι' ύποδήματα και κράνη και άρβύλαι, έσθ' ότε δε και θώρακες κι' άλλαι στολαι ποικίλαι και όλα όσα ο στρατός χρειάζεται να έχη και όταν εν ειρήνη ζή κι' όταν εις μάχας τρέχη.

— Δέν νοιόθω τίποτ' απ' αυτά... Αργότερα θα νοιώσης, άρκει όλίγη προσοχήν' στους λόγους μου να δώσης.

— Λοιπόν; Καθώς έννόησες, αυτά όπληρχον κι' άλλα κι' άκόμη περισσότερα κι' άκόμη πιο μεγάλα, όπόταν εις τα πράγματα ο Δεληγιάννης ήτο κι' όλόκληρος 'Ανατολή και Δύσις έκινείτο, ένφ πριν έλθη, Περικλή, ο Θωδορής άκόμα και γαλβανίση το νερόν και άψυχόν μας σώμα, 'στας άποθήκας του στρατού δέν ήτο μιό σκελέα, ούτ' ένα καν εσώβρακον ή περικεφαλαία, άλλ' όλα ήσαν έλλειπη και κατασκοπισμένα και άρραφτα και πρόστυχα και άνακατωμένα, ούδε όπληρχε άνθρωπος κανέναν να φροντίση και εις τας άποθήκας των να τα τακτοποιήση.

— Αυτά τα ξέρω, Φασουλή, καλλίτερο' από σένα, αλλά τι θέλεις να μου πής;

— Ω χρόνια περασμένα! Βρε δέν 'μιλάς; Ω Περικλή, βαθέως συγκινοῦμαι, όταν εκείνους τους καιρούς της δόξης ένθυμούμαι, όπόταν τρέχω με τον νούν εις τρόπαια και νίκας και βλέπω πλήρεις του στρατού τας τότε άποθήκας. Μα τώρα—ο κατάστασις!—γυρνά παντού τα μάτια και βλέπω τους άμπέχονας να γίνονται κομμάτια, βρεγμένα στέκουν κατά γής μπαρούτια και φυσέκια και σκουριασμένα κοίτονται πολύτιμα τουφέκια και ή έρεά ή όρφη ξεβάφει και άσπρίζει και μόλις βάλης 'σώβρακο της άποθήκης σχίζει και όλα πιά εσάπισαν και τάφαγε ο σκόρος κι' έγω φρενιάζω εκ θυμού και κλαίω παραφόρος. Ω! άπελπισθην παντελώς για την πτωχή πατρίδα... ούδε σκελέαν έχομεν, ούδε περισκελίδα.

— Αλλά τι θες να 'πής μ' αυτά; Κακή ψυχρή σου 'μέρα... θέλω να 'πώ πως τίποτα δέν έμειν' έδω πέρα κι' αν ήτον εις τα πράγματα του Θωδορή το κόμμα και σφενδονήτας και φιλους θα είχαμε άκόμα

και 'πελταστάς κι' άκοντιστάς και πετακούς τοξότας και άκεραίους και σωστόους κι' άρτίους στρατιώτας και πιλίκιων κι' έρεών και όπλων άφθονίαν και 'τως τώρα θαχαμε και την Μακεδονίαν.

Π.— Σαν να το ξέρης μασκαρά... Θαρρής πως χωρατεύω, εις όλα πλέον, Περικλή, έλπίζω και πιστεύω.

Π.— Τι έννοεις, βρε Φασουλή; Τι θες να έννοήσω; μή μου ζητήσ καταλεπτώς το παν να σ' εξηγήσω. Αυτό και μόνον είξευρε και τοῦτο μην ξεχάνης. πώς ήτο της πατρίδος μας σωτήρ ο Δεληγιάννης. Μα τώρα κλαίω κατά γής και σὺ μαζί μου πέσε... μωραίνει Κύριος λαόν, δν βούλετ' άπολέσαι.

Π.— Αυτά σου τα αινίγματα δέν τα καταλαμβάνω, Φ.— Λοιπόν καθώς σου έλεγα όλίγο παραπάνω, ή χλαίνας ήσαν είκοσι χιλιάδες πεντακόσας και ή σκελέαις του στρατού περίπου άλλαις τόσαις.

Π.— Μ' έλύσσαξες 'στα νούμερα... Φ.— Θα τα είπώ συντόμως και την σειράν του λόγου μου μην κόπτης άποτόμως.

Π.— Λοιπόν όπληρχον του στρατού αί άποθήκαι πλήρεις, μα πρόσχε, παρακαλώ, άκόμη μη με δείξης κι' εις τελικόν συμπέρασμα έντός όλίγου φθάνω...

Π.— Λέγε όργήγορα, μωρέ κι' έγω καιρό δέν χάνω. Φ.— Λοιπόν καθώς σου έλεγα, βρε Περικλέτο βώδι, όπληρχε τόσον ύλικόν και πάντα τα χρειώδη, ή 'Ω ο α όμως, φίλε μου, για δλ' αυτά διατάζει και άλλα νέα νούμερα εκείνη άραδειάζει, δέν παραδέχεται' είκοσι, αλλά δεκάξη μόνον, μα και κουμπιά δέν είχαμε πολλοί των άμπεχόνων.

Της δε Π ο ω ι ας πάραντα ή σύνταξις θυμόνει και άλλα πάλι νούμερα κι' εκείνη καταστρόνει, είκοσιπέντε, δώδεκα, τριάντα, δεκαέξη κι' έγω διαβάζω νούμερα μόλις ήμέρα φέξη κι' αισθάνομαι φοικίαισιν, ναυτίαισιν και τρόμον και πιο πολύ κουράζομαι εις της ζωής τον δρόμον.

Π.— Και ξεθυμαίνεις έπειτα εις τη 'δική μου ράχη και άνω κάτω, μασκαρά, μου κάνεις το στομάχι.

Φ.— Δέκα χιλιάδες 'σώβρακα... πολὺ καλά, όράτα... περίπου δε τριάνοντα και πλέον ή έρεά, άμπέχονες ως είκοσι και κάτι παραπάνω...

Π.— Τι λές, βρε άφιλότιμε; Προσθαφαιρέσεις κάνω... Πιλίκια ως δώδεκα και δέκα 'ποκαμίσαις... πολὺ καλά, περίφημα...

Π.— Πάλι σ' έπιάσαν λύσσας. Φ.— Τρία λοιπόν κρατούμενα... Ακόμη, βρε, δέν παύεις; Π.— Ακόμη, βρε, δέν παύεις; Φ.— Υπομονή, παρακαλώ και θα με καταλάβης.

— Αν τώρα δε τους αριθμούς όρθως προσθαφαιρέσης, κατόπιν δε δι' αριθμού τινός τους διαιρέσης, θα εύρης το γενόμενον καθώς και το πληκόν και το εκάστω, Περικλή, άρμόζον και προσήκον και θ' ανακράξης ναυτιών, ιλιγγιών και κλαίων.

— Ως πράγμα φοβερόν έστ' και όντως άργαλέον αναγιγνώσκειν αριθμούς άνδρών άλλοφρονούντων κι' ενάτασθάλους αριθμούς προ χρόνου κραυαλούντων. Και τώρα να ή ράχη μου εμπρός σου, Περικλέτο...

Π.— Τρείς ματσουκιάς εκ περισσού άπάνω της προσθέτω.

Υπουργών περιηγήσεις,
όπου είναι να σαστίσης.

Και ειπε ο Βουλπιώτης ο της Δικαιοσύνης προς τους έληλυθότας καρβοτσακισμένους: «Ω τέκνα δυστυχίας και οίκτου και οδύνης, ο προσφιλές πολιται δεινοπαθούντος γένους, ο σεις άπελπισμένοι εκ του σεισμού παθόντες και σεις οι πληγωθέντες και οι άποθανόντες.

«Της προσφιλούς πατρίδος αφήκα το συμφέρον κι' ήλθα έδω εις όλους παρηγορίαν φέρον, εις τους άτέγους στέγας πολλας εκ ναστοχάρτων, εις τους γυμνούς κουβέρας, εις τους πεινώντας άρτον, εις τας οικογενείας των πτωχευσάντων χρημα, μόνον 'στους πληγωθέντας, εις τους θανόντας μνήμα.

«Εκ Πειραιώς σας ήλθα με πρώτον κατ' ευθείας, της πρωτευούσης φέρον τας τόσας συμπαθείας κι' έρχομ' έδω εν μέσω καταστροφών και θρήνων, καθώς και εις τον Νώε το άσπρο περιστέρι, όπου μετά τον πάλοι κατακλυσμόν έκείνον τον κλάδον της έλαίας έπήγε να του φέρη.

«Φέρω λοιπόν προς όλα τα θύματα της μοίρας το χρημα του πλουσίον, τον όβολον της χήρας, γαλέταις, παξιμάδια και όργανα φοικώδη, Νοσοκομείον όλον με πάντα τα χρειώδη και λαρούς χειρουργούς να κόψουν και να ράψουν και δημοσιογράφους τα πάθη σας να γράψουν.

«Πτωχέ και πεινασμένε, ιδού φομί και χρημα και σύ, δυστυχισμένε, όπου δέν έχεις κτήμα, εκ των χειρών μου λάβε ναστόχατον όλίγον και νέον οίκον κτίσε τους στενάγμούς σου πνίγων. Νά! σουχα, ρακενδύτα, σὺ δε, καλπο-σακκάτη, τον κραββάτον σου άρον είδύς και περιπάτει.

«Ας μη σισθῇ και πάλιν το έδαφος με κορότον κι' άρεπανάελθουν όλα 'στο στείτο υς κ βρο το πρώτον. Αλλ' αν σισθουν εκ νέου της γής, σας τα έδάφη, έγω και πάλιν πρώτος έδω θα τα προμνήσω και μετ' έμου χειρουργοι και δημοσιογράφοι και τότε όπως τώρα θα σας παρηγορήσω.

«Ὅποτεν δὲ παρέλθουν τὰ θλιβερά συμβάντα,
θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μ' ἐνθυμῆσθε πάντα·
ἂν δέ, ὡ συμπολίται, κανένας ἐξ ὑμῶν
εἰς τῆς Εὐρυτανίας ἀνήκη τὸν Νομόν,
τὰς τόσας μου θυσίας ἰδὼν τε καὶ ἀκούσας,
ἅς μὴ μὲ λησμονήσῃ κ' εἰς ἐκλογὰς μελλούσας.

«Καὶ ταῦτα οὕτως ἔχουν, πλὴν νὰ μὲ συγχωρῆτε,
ἐὰν πολλὰ σὰς λέγω, φερέοικαι Σκηνῖται.
Ὁ λόγος μου πιστεύω πῶς σὰς ἀνακουφίζει
κ' εἶναι ἀνάγκη τώρα τὴν γλῶσσαν μου νὰ λύσω,
διότι ὁ καθείς σας βεβαίως θὰ γνωρίζῃ
πῶς εἶχα δύο χρόνους σχεδὸν νὰ ὁμιλήσω.

Ὁ λόγος τοῦ Μανέτα,
μ' ὀλίγα λόγια σκέτα.

Καὶ εἶπε κ' ὁ Μανέτας ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας:
«Κ' ἐγὼ σὰς συλλυποῦμαι ἐξ ὅλης μου καρδίας
καὶ σπεύδω ἐκ τῶν πρώτων ἐδῶ νὰ σὰς συνδράμω
κ' εἰπέτε μου τι πρέπει πρὸς χάριν σας νὰ κάμω.
Πραγματικῶς συνέβη ἐκεῖνος ὁ σεισμός
καὶ ἦλθε εἰς τὴν γῆν σας Κυρίου χαλασμός;

«Δὲν ἔμειν' ἓνα σπῆτι ὁρθὸ σ' αὐτὰ τὰ μέρη;
ποῖος εἶνε δίχως πόδι, ποῖος εἶναι δίχως χερί;
ἅς ἔλθῃ ἐμπροστί μου, ἂν θέλῃ νὰ πιστεύσω
κ' ἐγὼ τὰ τραύματά του εὐθὺς θὰ θεραπεύσω.
Τίς εἶναι ὁ πτωχεύσας, τίς εἶναι ὁ πεινῶν,
τίς δὲ ὁ πληγωμένος καὶ ὁ ἀποθανών;

«Νομίζω πῶς δὲν πρέπει κανεὶς νὰ μουρμουρίζῃ,
ἀφοῦ μὲ τοὺς παθόντας συμπάσχομεν κ' ἡμεῖς
κ' αὐτὸ σὰς βεβαιῶνω καλλίτερον ἀξίζει
ἀντὶ χρημάτων, ξύλων καὶ πάσης συνδρομῆς.
Συμπάθεια τοιαύτη καὶ τόσα πηγαιν' ἔλα
μικρὸν δὲν εἶναι πρᾶγμα, δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

«Καὶ Ὑπουργοὶ ἀκόμη σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
περιφρονοῦν γενναίως τὸν σάλον τῆς θαλάσσης,
ἀφίνουν κατὰ μέρος ρουσφέτια κ' ὑποσχέσεις,
διορισμούς καὶ παύσεις καὶ τόσας μεταθέσεις
καὶ ταξειδεύουν τώρα πρὸς χάριν σας καὶ μόνον,
εἰς τῶν συμπολιτῶν τῶν συμπάσχοντες τὸν πόνον.

«Εἰς τόσας δὲν ἀρκεῖσθε μεγάλας συμπαθείας,
πλὴνθέλετε ἀκόμη καὶ ἄλλας βοηθείας;
Μὰ τάχα ποῖος εἰξεύρει ἂν μὲ σεισμόν κανένα
δὲν εὐρεθοῦν σὰν πρῶτα τὰ σπῆτριά σας κτισμένα
κ' ἴσως αὐτὸ τὸ θαῦμα ὁ Ὑψιστος σὰς κάμῃ,
χωρὶς ἐγὼ ἢ ἄλλος κανένας νὰ συνδράμῃ.

«Μὲ τὴν γλυκεῖαν ταύτην κ' εὐφρόσυνον ἐλπίδα
ἀφίνω, συμπολίται, τὰς πόλεις τῶν παθόντων,
ἀφοῦ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ βάσανά σας εἶδα
καὶ ἤκουσα τοὺς στόνους τῶν νέων καὶ γερόντων.
Ναὶ μὲν κ' ἐγὼ λυποῦμαι γιὰ τὸ πολὺ σας χάλι,
ἀλλ' ὅμως μὲ προσμένουν δασκάλαις καὶ δασκάλοι.»

Ταῦτα λοιπὸν εἰπόντων Μανέτα καὶ Βουλπώτη,
κατέπαυσαν οἱ θρήνοι καὶ τῶν σεισμῶν οἱ κρότοι,
κ' ἀμέσως κάθε σπῆτι τοῦ ἦταν γκρεμισμένο
εὐρέθη ὅπως πρῶτα ὅττι θέσι του βαλμένο,
πρὸς δόξαν τοῦ Ὑψίστου κ' αἰδίων τιμῆν
Βουλπώτη καὶ Μανέτα καὶ ὅλων μας... Ἀμήν!

Κραπότην συμβουλαί,
δι' ὅλους μας καλαί.

Ἡ πρὸς τοὺς Νέους Ἑκκλησίας, βιβλίον ἐκ
[τῶν πρώτων,

κατὰ πιστὴν μετάφρασιν τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη,
πλήρης γενναίων ἰδεῶν καὶ ὄχι ἀλλοκοτῶν,
ὁποῦ μ' αὐτὰς οἱ ἄνθρωποι δὲν ζοῦν κτηνώδεις δοῦλοι.
Κ' ἂν γίνουν πράγματι ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης ὅλη
τῶν Χερουβείμ καὶ Σεραφεὶμ θὰ εἶναι περιβόλι.

Ἐνα καλὸν βιβλίον,
πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων.

Στοῦ Σπύρου Κουσουλίνου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
ποῦ τώρα στοὺς Ἀγίους ἐπῆγε Θεοδώρους,
τῆς Φυσικογνωστικῆς θὰ εὐρετε βιβλίον
εἰς τόμους δὲ μ' εἰκόνας πολλὰς καὶ διαφόρους.
Γιαννόπουλος δὲ εἶναι ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς
καὶ γ' ἄλλα του βιβλία γνωστὸς Καθηγητής.

Καὶ μερικά,
θεατρικά.

Στεφάνου τὸν νεώτατον καὶ ὁ Ρωμηὸς συγχαίρει
γιὰ τὴν πιστὴν μετάφρασιν Ξανθίπης τῆς τρελλῆς,
ἐλπίζει δὲ πῶς μὴ φορά κ' ἀπ' τὸ δικό του χερί
θὰ ἔβγουν στίχοι κάλλιστοι κ' εἰς ὅλα ἐντελεῖς.

Πλὴν ἀρκετὰ ἐπέτυχε κ' ὑπὸ τῶν διδασκάντων,
ἰδίως διεκρίθησαν Σωκράτης καὶ Ξανθίππη
καὶ ὁ Στεφάνου ὅττι σκηνὴν ἐφάνη τέλος πάντων
μικρὸς μικρὸς καὶ κίτρινος ἀπὸ τὸ καρδιοχτύπι.

Καὶ νῦν εἰς γινώσκιν φέρομεν ἀναγνωστῶν καὶ φίλων
πῶς τοῦ Ρωμηοῦ τὰ σύννορα θ' ἀλλάξουν σ' ἄλλο φύλλον,
διότι καὶ ὁ καρφερὸς αὐτὸς τῶν Ἐυφροσύνων,
ἐκεῖνόν τῶν νυχθημερῶν δι' ὅλα συζητούντων,
μετεκομίσθη κατ' αὐτὰς ἀπὸ τῆς γειτονιάς μας
καὶ δὲν ἀνήκει ὅπως ποῖν ὅττι Περιφέρειά μας.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα σ' τὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφεγενέτων Ἐὐφροσύνων — νύκτα μέρα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπόσους — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γατιούρια